

РЕШЕНИЕ

№ 893

гр. София, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **8944** по описа за **2021** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от юрисконсулт, пълномощник на изпълнителния директор на НАП, против решение от 04.08.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 112^{-ти} състав, по НАХД № 4236/2021 г., което е отменено издаденото от началник Отдел „Оперативни дейности“ – С., при ЦУ на НАП **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 501887-F519559/30.03.2020 г.** С постановлението на [фирма] е наложена имуществена санкция, в размер на 500 лв., на основание чл.185, ал.2, вр. ал. 1 от Закона за данъка върху добавената стойност, за нарушение по чл. 39, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на министъра на финансите, за това, че на конкретно посочени отделни дати през 2019 г., след зареждане гориво на бензиностанция в [населено място], [община] не са отпечатвани пълни дневни финансови отчети от наличното в обекта фискално устройство.

С жалбата се твърди неправилност на въззивното решение. В съдебно заседание касаторът, посредством юрисконсулт поддържа жалбата и искането за отмяна на решението, като претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът не е представяван. С писмен отговор е заявено оспорване на касационната жалба, като са преповторени възраженията, изложени в жалбата до СРС,

които Съдът не е обсъдил в мотивите на оспорваното решение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, V^{ти} касационен състав, след като анализира наличните в делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени с касационната жалба и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивното съдебно решение е правилно, но само като краен резултат. Касационният Съд не споделя мотивите на въззивния, че в НП не е посочена дата (дати) на извършване на нарушението (нарушенията) и това представлява съществено нарушаване на установените със ЗАНН процесуални правила. Конкретното изброяване в НП на датите, на които (според наказващия административен орган) дружеството е дължало да отпечатва пълни дневни финансови отчети от наличното в обекта фискално устройство изпълнява изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Съществуват други процесуални нарушения, които определят НП № 501887-F519559/30.03.2020 г. като материално и процесуално незаконосъобразно.

С жалбата до СРС са противопоставени възражения за това, че [фирма] не е субект на нарушение по чл. 39, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти. Същите възражения са направени и след съставянето на АУАН, преди издаването на НП, но не са обсъдени и от наказващия орган. Тези възражения касационният съд споделя по принцип. Налични са доказателства, че: процесният обект „бензиностанция“ представлява „ведомствена такава“, понеже там се извършва „зареждане на превозни средства, машини, съоръжения или друга техника за собствени нужди с течни горива“, по смисъла на чл. 118, ал. 8 ЗДДС; бензиностанцията представлява наземно монтиран „горизонтален метален резервоар за дизелово гориво, с вместимост 1 000 литра“. Разпоредбата на чл. 3, ал. 12 от Наредба № Н-18/2006 г. задължава „лице, което извършва зареждане на течни горива по чл. 118, ал. 8 ЗДДС за собствени нужди от стационарни подземни резервоари за съхранение на горива или неподвижно прикрепени към земята или стоящи на собствената си тежест резервоари с вместимост над 1000 литра, да регистрира и отчита зареждането по реда на ал. 2 и 3, с изключение зареждане на течни горива на съоръжения и/или инсталации за производство и/или отопление“. Приложението на тази норма обаче се изключва от изричната разпоредба на ал. 13, според която, „алинея 12 не се прилага от лице, което извършва зареждане на течни горива по чл. 118, ал. 8 ЗДДС за собствени нужди от съд/съдове/подвижни резервоари/цистерни с обща вместимост до 1000 литра включително, като общото заредено количество гориво за календарната година не трябва да превишава 2000 литра. Алинея 12 не се прилага от лице, регистрирано като земеделски производител, което извършва зареждане за собствени нужди с течни горива на превозни средства, машини, съоръжения или друга техника, регистрирана по Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника, от резервоари, които не са стационарни

подземни резервоари“. Процесният обект е такъв, по смисъла на чл. 3, ал. 13, изр. второ, вр. чл. 12 - [фирма] е регистриран земеделски производител, който извършва „зареждане за собствени нужди с течни горива на превозни средства, машини, съоръжения или друга техника, регистрирана по Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника, от резервоари, които не са стационарни подземни резервоари“. По отношение [фирма] е на лице и първата хипотеза - извършва зареждане на течни горива по чл. 118, ал. 8 ЗДДС за собствени нужди от цистерна, надземно монтирана, с обща вместимост до 1 000 литра, включително. Съставителят на акта, наказващият административен орган и въззивния съд изобщо не са достигнали до такива подробности в изследването на релевантните за административнонаказателната отговорност факти, които са били налични. Освен това, вменената като нарушена норма на чл. 39, ал. 1 от Наредбата съдържа два случая, но с процесното НП не е уточнено, за кой от двата случая се касае. Всъщност описаното в НП бездействие: „не изпълнило задължението си да отпечата пълен дневен финансов отчет с нулиране и запис във фискалната памет“ съставлява нарушение, по смисъла на чл. 39, ал. 1б от Наредбата, т.е. – касае се за дадена с НП неправилна квалификация на изпълнителното деяние. Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, V^{ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.08.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 112^{ти} състав, по НАХД № 4236/2021 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: